

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: sekr. sąd. Tomasz Łukowicz

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2017 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **M. C.**

o zapłatę

I zasądza od pozwanego M. C. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1.293,00 zł (jeden tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt trzy złote) wraz z następującymi odsetkami:

- ustawowymi od kwoty 647,00 zł za okres od dnia 14 lutego 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie od kwoty 647,00 zł za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi od kwoty 646,00 zł za okres od dnia 7 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie od kwoty 646,00 zł za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego M. C. na rzecz powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 37,38 zł (trzydzieści siedem 38/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 lipca 2016 r. złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego M. C. kwoty 1.293 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot: 647 zł liczonymi za okres od dnia 14 lutego 2015 r. do dnia zapłaty, 647 zł liczonymi za okres od dnia 7 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwany M. C. zawarł z nim umowę ubezpieczenia o nr (...) za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu marki M. (...). (...) 95 KM Nr VIN: (...) o numerze rejestracyjnym (...) na okres od dnia 7 lutego 2015 r. do dnia 06 lutego 2016 r. Składka ubezpieczeniowa w kwocie 1.293 zł miała być zapłacona w 2 ratach, pierwsza w kwocie 647 zł płatna do dnia 13 lutego 2015, druga zaś w kwocie 646 zł płatna do 6 sierpnia 2015, z czego pozwany nie opłacił żadnej z rat.

/pozew – k. 2-3v/

Uwzględniając żądanie pozwu w całości, referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 20 października 2016 r. wydał w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1121199/16 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

/nakaz zapłaty – k. 4v/

W dniu 14 lutego 2017 r. pozwany wniósł skutecznie sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż w dniu 7 września 2014 r. sprzedał samochód, o fakcie tym zawiadamiając (...) S.A., w związku z czym umowa nie mogła zostać przedłużona na dalszy okres. Nadto pozwany wskazał, iż po dacie zbycia pojazdu nie zawierał z powodem umowy obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów od odpowiedzialności cywilnej. Pozwany nadmienił także, iż nabywca pojazdu w dniu 21 kwietnia 2015 r. zawarł umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A.

/sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 18-19/

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2017 r. wobec skutecznego wniesienia przez pozwanego sprzeciwu i utraty mocy wydanego nakazu zapłaty w całości Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Gdyni – według właściwości ogólnej.

/postanowienie z dn. 27.02.2017r. – k. 24v/

Pismem z dnia 30 czerwca 2017 r. powód złożył do akt sprawy dokument w postaci umowy ubezpieczenia (...) wnosząc o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z ww. dokumentu na okoliczność potwierdzenia faktu zawarcia umowy pomiędzy stronami, potwierdzenia wysokości składki, terminów płatności oraz innych warunków umownych.

/umowa serii (...) o nr (...) z dn. 07.02.2015 r. – k. 49-52/

Pismem z dnia 4 lipca 2017 r. pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko procesowe przedstawione w sprzeciwie od nakazu zapłaty, wskazując nadto na brak możliwości automatycznego odnowienia umowy polisy z uwagi na treść art. 31 ust 1 i 4 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym oraz Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 2060 tj. z dnia 2016.12.19).

/pismo procesowe4 pozwanego z dn. 4.07.2017 r. – k. 54-56/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 7 lutego 2014 r. pomiędzy (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a M. C. doszło do zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Przedmiotem umowy Serii (...) o nr (...) objęto pojazd mechaniczny marki M. (...). (...) 95 KM Nr VIN: (...) o numerze rejestracyjnym (...). Składkę ubezpieczenia określono na kwotę 1.259 zł. W dniu 25 czerwca 2014 r. M. C. dokonał na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. zapłaty kwoty 1.259 zł tytułem „Polisa (...) nr (...) dot. pojazdu (...) M. (...) 95 KM 89-95”.

/okoliczność niesporna, a nadto potwierdzenie polisy Serii (...) – k. 19v-20, potwierdzenie zlecenia płatności k. 20-20v/

W dniu 7 września 2014 r. M. C. sprzedał pojazd M. (...) VIN: (...) o numerze rejestracyjnym (...) Ł. K. za kwotę 4.305 zł.

/okoliczność niesporna, a nadto umowa sprzedaży z dnia 7.09.2014 r. – k. 8v; k. 21/

W dniu 21 kwietnia 2015 r. nabywca pojazdu Ł. K. zawarł z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w Ł. umowę ubezpieczenia OC nr (...) za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdu marki M. (...) o nr VIN: (...), numerze rejestracyjnym (...) na okres od dnia 21 kwietnia 2015 r. do dnia 20 kwietnia 2016 r.

/okoliczność niesporna, a nadto potwierdzenie polisy o nr (...) – k. 9

W dniu 7 lutego 2015 r. M. C. zawarł z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia Serii (...) o nr (...) za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów, której przedmiotem objęto pojazd mechaniczny marki M. (...) (...) 95 KM Nr VIN: (...) o numerze rejestracyjnym (...). Składkę ubezpieczenia określono na kwotę 1.293 zł, zaś jej płatność w formie przelewu tradycyjnego miała nastąpić w dwóch ratach – pierwszej do dnia 13 lutego 2015 r., drugiej zaś do dnia 6 sierpnia 2015 r. Dokument polisy wystawiono w dniu 12 lutego 2015 r. na podstawie zlecenia z dnia 11 lutego 2015 r. o nr (...).

/okoliczność niesporna, a nadto potwierdzenie polisy Serii (...) – k. 49-50/

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 1.293 zł wskazując na umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych o nr (...) zawartą między stronami w dniu 7 lutego 2015 r. dotyczącą pojazdu marki M. (...) (...) 95 KM Nr VIN: (...) o numerze rejestracyjnym (...) i brak zapłaty przez pozwanego składki ubezpieczeniowej. Powód za podstawę swego roszczenia przyjął treść art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym oraz Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 2060 t.j. z dnia 2016.12.19).

Pozwany nie kwestionował faktu zawarcia pomiędzy stronami procesu umowy w dniu 7 lutego 2014 r. na okres jej obowiązywania do dnia 6 lutego 2015 r., zakwestionował natomiast fakt wystąpienia z wnioskiem, a w konsekwencji zawarcia przez siebie w dniu 7 lutego 2015 r. kolejnej umowy ubezpieczenia, z której powód wywodził swoje żądanie, podnosząc, iż w dniu 7 września 2014 r. sprzedał pojazd będący przedmiotem umowy ubezpieczenia i zawiadomił o tym fakcie powoda. Pozwany kwestionując fakt powzięcia czynności zmierzających do zawarcia w dniu 7 lutego 2015 r. kolejnej umowy z powodem wskazywał nadto na brak możliwości automatycznego odnowienia umowy polisy z uwagi na treść art. 31 ust 1 i 4 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym oraz Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 2060 t.j. z dnia 2016.12.19).

W niniejszej sprawie bezspornym było, że w okresie od dnia 7 lutego 2014 do dnia 6 lutego 2015 r. strony niniejszego postępowania łączyła umowa ubezpieczenia, przedmiotem której w ww. okresie był pojazd marki M. (...) o Nr VIN: (...) i numerze rejestracyjnym (...) własności pozwanego M. C.. Poza sporem pozostawała również okoliczność zbycia w dniu 7 września 2014 r. przez pozwanego ww. pojazdu i powiadomienia o tym zdarzeniu powoda. W konsekwencji spornym pozostawał jedynie fakt zawarcia przez pozwanego w dniu 7 lutego 2015 r. umowy z powodem, której przedmiot był tożsamy z pierwotną umową łączącą strony.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności, zważyć należało, iż strony niniejszego postępowania łączyła umowa zawarta w dniu 7 lutego 2015 r., z której powód wywodził żądanie objęte pozwem. Fakt istnienia ww. umowy, choć początkowo kwestionowany przez pozwanego, nie może budzić wątpliwości Sądu, bowiem od chwili złożenia przez powoda w dniu 5 lipca 2017 r. w poczet materiału dowodowego dokumentu w postaci umowy z dnia 7 lutego 2015 r. (k. 49) pozwany w żaden sposób nie odniósł się do jego treści. Pozwany przede wszystkim nie zakwestionował swego podpisu widniejącego na formularzu umowy, ani też daty powstania tegoż dokumentu. Nadto pozwany nie zaoferował żadnego dowodu, którego przeprowadzenie pozwalałaby na uznanie przedmiotowej umowy w całości lub choć w części za nieważną.

Wobec powyższego uznać należało, iż w dniu 7 lutego 2015 r. pomiędzy stronami postępowania doszło do zawarcia umowy ubezpieczenia na czas określony – od dnia do dnia 7 lutego 2015 r. do dnia 6 lutego 2016 r., w treści której powód – ubezpieczyciel zobowiązał się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie

w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający – pozwany zobowiązał się zapłacić składkę w kwocie 1.293 zł, której płatność w formie przelewu tradycyjnego miała nastąpić w dwóch ratach – pierwszej do dnia 13 lutego 2015 r., drugiej zaś do dnia 6 sierpnia 2015 r.

Sąd zważył, iż okoliczność zbycia pojazdu przez pozwanego nie niweczyła możliwości zawarcia umowy ubezpieczenia pojazdu, do której w dniu 7 lutego 2015 r. pozwany przystąpił. Zgodnie bowiem z treścią art. 808 § 1 k.c. ubezpieczający może zawrzeć umowę ubezpieczenia na cudzy rachunek. Sąd nie badał okoliczności determinujących zawarcie przez pozwanego przedmiotowej umowy, w chwili gdy nie był on już właścicielem pojazdu, bowiem nie miały one istotnego wpływu dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Istotnym natomiast, z punktu widzenia przedmiotu sporu, było ustalenie, czy pomiędzy stronami doszło do zawarcia spornej umowy. Złożenie podpisu przez pozwanego na dokumencie umowy z dnia 7 lutego 2015 niewątpliwie traktować należy jako wyraz woli jej zawarcia, tym bardziej, iż fakt ten nie został w żaden sposób zakwestionowany przez pozwanego, reprezentowanego w niniejszej sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym.

Wprawdzie pozwany dążył do uznania, iż sporna umowa jest przedłużeniem umowy pierwotnej, do którego w świetle art. 31 ust 1 i 4 ww. ustawy, nie było podstaw, nie mniej jednak, mając na względzie materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie stwierdzić należało, iż powód swego roszczenia nie wywodził z umowy pierwotnej, która zostałaby przedłużona, zaś z umowy zawartej pomiędzy stronami sporu w dniu 7 lutego 2015 r. na nowo.

W związku z brakiem zapłaty ze strony pozwanego na rzecz powoda składki w kwocie 1.293 zł, niniejsze powództwo uznać należało za uzasadnione, wobec czego w pkt. I sentencji na podstawie art. 805 k.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.293 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot: 647zł za okres od dnia 14 lutego 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., 646 zł za okres od dnia 7 sierpnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 roku, a także odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od powyższych kwot od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108. k.p.c. w punkcie II wyroku zasądził od pozwanego jako strony przegrywającej niniejsze postępowanie, na rzecz powoda kwotę 37,38 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.